

Mănăstirea Berivoi, binecuvântare pentru Țara Făgărașului

Între așezămintele monahale renăscute în Țara Făgărașului după evenimentele din 1989, Mănăstirea „Sfântul Apostol Andrei” din Berivoi ocupă un loc aparte. Actuala mănăstire continuă tradiția monahală întemeiată aici cu secole în urmă și oferă acestor locuri frumusețea unui așezământ al rugăciunii și al bine-cu-vân-tării cerești. Am putea spune că mănăstirea de la Berivoi, aflată la câțiva kilometri de vechea lavră de la Sâmbăta de Sus, este o soră a celei întemeiate de Sfântul Constantin Brâncoveanu, la fel de frumoasă și cu un patrimoniu unic.

În Țara Făgărașului au existat în trecut foarte multe așezăminte monahale, adevărate forturi de apărare a Ortodoxiei din Transilvania în vremuri tulburi. Multe dintre acestea au pierit sub tunurile generalului austriac Bucov, dar tradiția monahală din această parte a Ardealului nu a dispărut niciodată, așa cum credința ortodoxă a românilor de aici nu a fost niciodată stinsă, indiferent cât de grele au

fost vremurile. Între aceste așezăminte monahale se numără și mănăstirea apropiată de satul Berivoi. Locul este de o frumusețe rară. Munții Făgărașului, codrii, apele repezi și cristaline ale râului din apropiere fac din aceste locuri un adevărat paradis, un loc unde sufletele își găsesc alinare și binecuvântare. Dumnezeu a dăruit oamenilor care au viețuit la poale de munte nenumărate binecuvântări, iar oamenii i-au întors darul și au ridicat aici locașuri de închinare și mănăstiri, una mai frumoasă ca cealaltă. Este suficient să amintim că aici, în Țara Făgă-ra-șului, dăinuie de secole marea lavră a Ortodoxiei transilvănene, Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus. Am putea spune că mănăstirea de la Berivoi, aflată la câțiva kilometri de vechea lavră de la Sâmbăta de Sus, este o soră a celei întemeiate de Sfântul Constantin Brâncoveanu, la fel de frumoasă și cu un patrimoniu unic.

„La Mănăstiri”

Vechea mănăstire de la Berivoi era una dintre cele mai mari din zonă, afirmă istoricul bisericesc Ștefan Meteș în lucrarea „Mănăstirile Românești din Transilvania”. Conform monografiei mănăstirii, așezământul era la 1748 de o deosebită importanță, cu o obște monahală mare, cu prestigiu în rândul mănăstirilor din Transilvania. Numele mănăstirii provine de la boierul Berevoiescu pe moșia căruia se afla așeză-mân-tul monahal. Din nefericire, așeză-mân-tul avea să aibă soarta celor 40 de mănăstiri și schituri din Țara Făgă-ra-șu-lui și a celor alte peste 200 din întregul Ardeal și din Banat care, la 1761, au căzut sub tunurile generalului austriac Adolf von Bucov, din porunca îm-părătesei Maria Tereza. Este cunoscut faptul că cele două provincii se aflau sub stăpânire austriacă și că românii ortodocși au avut de suferit în mai multe rânduri.

După distrugerea mănăstirilor din Țara Făgărașului, mulți dintre monahii care viețuiau în ele au plecat dincolo de munți și s-au refugiat în diverse așezăminte monahale din Muntenia și Oltenia. O parte dintre monahii Mănăstirii Berivoi au plecat la Mănăstirea Bucium din apropiere și, după tradiția transmisă din generație în generație, au adus aici și clopotele de la vechea lor mănăstire. Nici Mănăstirea Bucium nu avea să scape de prigoana austriacă. Se spune că monahii refugiați aici s-au închis în biserica de lemn a mănăstirii și au ars de vii în incendiul provocat de austrieci.

Mărturiile despre vechea mănăstire din Berivoi ne vorbesc și despre viața duhovnicească deosebită de aici. Conform monografiei menționate, istoricul Ște-fan Meteș menționează că la Berivoi a viețuit un stareț vestit, numit Ghervasie, un mare duhovnic și trăitor al credinței ortodoxe, retras în Muntele Athos la bătrâ-nețe. Se spune, de asemenea, că obștea mănăstirească număra și doi

monahi cu o vârstă venerabilă, de 120 și 100 de ani.

Trebuie să amintim că pe cealaltă parte a râului Berivoi din apropierea actualei mănăstiri a mai existat un așezământ monahal, la aproximativ 800 de metri mai în jos, în hotarul satului Berivooi Mici, pentru că vechea localitate era împărțită în două. Dovada existenței celor două așeză-minte monahale la Berivoi este denumirea „La Mănăstiri”, dată acestor locuri de săteni după distrugerea lor.

În 1993 au fost făcute mai multe săpături în zonă și au fost descoperite trei cruci de piatră din vechiul cimitir al mănăstirii distruse la 1761. Acestea sunt singurele mărturii despre vechea mănăstire de la Berivoi și datează din secolul al XVIII-lea. Se presupune că cimitirul era amplasat mai sus de vechea mănăstire și că a fost distrus de inun-dații. Din păcate, inscripțiile în chirilică de pe cruci sunt deteriorate în mare parte.

„Biserica dragostei”

Pe locul vechii mănăstiri avea să se ridice actualul așezământ monahal închinat Sfântului Apostol Andrei.

„După 232 de ani de la distrugerea mănăstirii s-au pus bazele noii mănăstiri. Piatra de temelie a fost așezată de Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Serafim al Germaniei, Europei Centrale și de Nord, pe atunci Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Sibiului”, ne-a spus duhovnicul mănăstirii, protosinghelul Iosif Toma.

Inițiativa de a reconstrui mănăstirea de la Berivoi a aparținut preotului Aurel Răduleț, originar din aceste locuri, fost slujitor al Altarului la Parohia Copăcel. Ocupând la acea vreme funcția de vicar administrativ al Arhiepiscopiei Sibiului, părintele Aurel Răduleț a inițiat un comitet care a cerut aprobarea Arhiepiscopiei Sibiului și apoi a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române de a reînființa mănăstirea. În ianuarie 1993 avea să se obțină aprobările cerute și, în același an, la sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel se așeza piatra de temelie.

„Cea mai nouă construcție, Paraclisul «Sfântul Iosif de la Partoș» și «Sfântul Apostol Andrei», s-a ridicat în urmă cu doi ani, iar acum se lucrează la pictura interioară, făcută de maica stareță Procopia”, ne-a mai spus părintele Iosif Toma.

Din aceeași lucrare monografică menționată mai sus aflăm detalii privitoare la începuturile vieții monahale din noua mănăstire. Pentru început, primul stareț al așezământului nou-înfiin-țat, ieromonahul Andrei Spanache, a coordonat ridicarea unui mic paraclis închinat Înălțării Domnului. Paraclisul a fost pictat de Mihai Furtună din Republica Moldova, în tehnica tempera, în stil realist. Catapeteasma a

fost făcută de sculptorul Ioan Hantar din Grumăzești, județul Neamț.

„În 1996, când am ajuns la mănăstire, am găsit construită această bisericuță ridicată de starețul de atunci și cu implicarea părintelui Aurel Răduleț și a părintelui Ioan Ciungara din Copăcel. A fost demolat un CAP din Recea, iar bolțarii au fost folosiți pentru a ridica această bisericuță. Lemnăria a fost adusă de la o veche școală demolată din satul Berivoi”, ne-a mai spus părintele duhovnic.

Acest paraclis a fost construit în 1995, iar în 1998 au început lucrările de construcție la biserica mare a mănăstirii, închinată Sfântului Apostol Andrei. După turnarea fundației, lucrările au fost oprite din cauza lipsei de fonduri. În vara anului 1999, lucrările au fost reluate și s-au ridicat pe-reții și s-a făcut acoperișul. Lucrările au fost proiectate și executate de meșterul Gheorghe Hașu din satul Lisa, județul Brașov.

„Gheorghe Hașu era un bătrân simplu, dar cu multe daruri primite de la Dumnezeu, un om cu frică de Dumnezeu, care a stat înțemnițat câțiva ani în închisorile de la Aiud, Gherla și altele, unde s-a călit și întărit în dreapta credință, cum, deseori, ne mărturisea el însuși. Pe drept cuvânt, biserica mare a mănăstirii este numită «biserica dragostei», deoarece atât conducătorul construcției, cât și cei care au lucrat aici, la mănăstire, au depus un efort voluntar, din dragoste față de Dumnezeu și de oameni, urmând ca răsplata să fie primită de la Bunul Dumnezeu, în veșnicie”, ne-a mai spus părintele Iosif Toma.

Biserica mănăstirii este construită în plan treflat, în formă de cruce, cu pridvor, pronaos, deasupra căruia se află clopotnița, naos și altar. Biserica are trei turle, una deasupra naosului și două deasupra pronaosului. Pictura interioară și exterioară a locașului de cult a fost făcută de pictorul bisericesc Florin Pioară Oprea din Focșani, Vrancea, în stil neo-bizantin, în tehnica frescă. Locașul de cult a fost sfințit pe 9 mai 2005 de Preasfințitul Visarion, Episcopul Tulcii, pe atunci Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Sibiului. La praznicul Înălțării Domnului din acest an, așeză-mântul monahal primea o nouă binecuvântare arhierască. Înaltprea-sfințitul Laurențiu, Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului, a liturghisit în biserica mănăstirii, iar la final a sfințit pictura din interiorul clopotniței de la intrarea în incinta așezământului monahal.

Noul paraclis

Complexul monahal, care cuprinde chiliile, trapeza, sala de recepție, spațiile de cazare a pelerinilor, bucătăria și alte spații, a fost început în 2001. Complexul a fost conceput de diplomatul arhitect Mărgărit Chelbea într-un stil românesc,

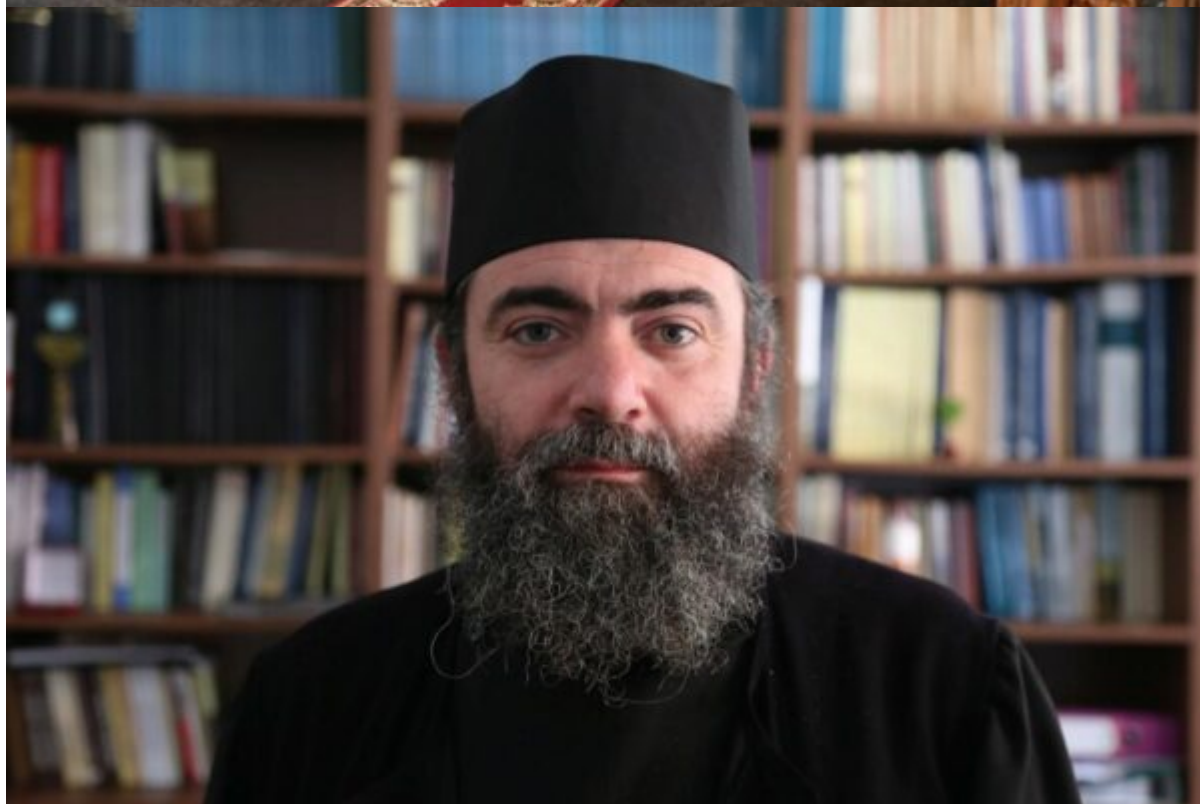
asemănător cu cel brâncovenesc.

În prezent se lucrează la pictura și amenajarea paraclisului din cadrul acestui complex, închinat Sfântului Iosif de la Partoș și Sfântului Ierarh Andrei Șaguna, Mitropolitul Transilvaniei. Pictura este făcută de maica stareță Procopia Huza, pictor bisericesc autorizat.

„Pasiunea pentru pictură am descoperit-o pe când eram la Mănăstirea Bistrița din Vâlcea. Am intrat în mănăstire în 1994 și după câțiva ani s-a pictat acolo un paraclis. Un călugăr bătrân picta paraclisul și a luat la atelierul de pictură mai multe maici care aveau talent. După câțiva ani de practică în acest atelier am urmat și o școală de pictură la București. Am studiat timp de șase ani la Academia de Arte din București, apoi mi-am luat autorizația de pictor iconar și de atunci am tot lucrat. La Mănăstirea Bistrița lucrăm zilnic la atelier, dar la Berivoi lucrez mai puțin pentru că nu mai este timpul necesar. Avem în lucru paraclisul de la corpul de chilii, pictura fiind începută anul trecut în mai, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Laurențiu. Lucrul merge destul de bine, părintele Iosif pune fresca, bolta este gata și sperăm ca în doi ani să fie finalizată toată pictura. Icoanele de la catapeteasma bisericii mari și alte icoane de aici au fost pictate de mine pe când eram la Mănăstirea Bistrița. Ne dorim să facem și un atelier de pictură la Berivoi”, ne-a spus maica stareță, monahia Procopia.

În 2015, mănăstirea avea să devină așezământ monahal de maici. Viața liturgică și duhovnicească de zi cu zi este specifică așezămintelor monahale. Dimi-neața se oficiază Sfânta Liturghie, iar apoi celelalte slujbe religioase, încât cei care poposesc aici au posibilitatea să se bucure nu doar de bogăția darurilor oferite de natura înconjurătoare, ci și de fru-mu-sețea vieții liturgice a unei mănăstiri în care credința este trăită în mod deplin.

ziarullumina.ro